

Д. П. ЛАЙЛ

О.К.

РОМАН

Превел от английски
БОГДАН РУСЕВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

D. P. LYLE

THE OC

Copyright © 2021 by D. P. Lyle

All rights reserved

Превод © *Богдан Русев*

Худ. оформление © *Стоян Атанасов*

ОБСИДИАН

София 2022

ISBN-978-954-769-534-4

Скъпи читатели,

Аз обичам криминалната литература и съм голям почитател на хумора. Затова, когато двете се обединяват толкова гладко и естествено, колкото в поредицата от трилъри за Джейк Лонгли, се смятам за пристрастен.

В момента, в който завърши един роман за Джейк Лонгли, веднага ме обзема желание за следващия. Елегантно изградените сюжети и остроумните реплики, разменени между Джейк и Никол – и всички останали герои, в интерес на истината, – продължават да се въртят в главата ми дълго след като съм прочел книгата. Понякога откривам, че се смея на глас от случайна мисъл, която ми е хрумнала при спомена за някоя сцена от романа. Това винаги е доказателство за удовлетворяващо, забавно четиво.

Пожелавам ви също като мен да се насладите на тази книга и да се превърнете в доживотни почитатели на Д. П. Лайл.

Благодаря ви за всичко, което правите за писателите.

*Боб Гъсин,
президент
издателство „Оушгънвю“*

1

- Тя те харесва.
- Всички ме харесват.
- Да, но тя те харесва по начин, който подсказва, че иска да ти седне в скута.
- И ти ме харесваш по този начин.
- Хммм. Това ми звучи като добър план.
- Тези места не са чак толкова широки.

Добре, ето малко най-обща информация. Казвам се Джейк Лонгли и съм бивш бейзболист от професионалната лига, собственик на ресторант с бар и мъж, който обича жените. Е, или поне тази, която седи до мен. А именно Никол Джеймисън. Забавна, интелигентна и безумно красива. Понякога дразнеща. Всъщност в последното е истински шампион.

Двамата седяхме в първа класа, ред 5, места А и В, в самолет на „Американ Еърлайнс“ на път за летище „Джон Уейн“ в Ориндж Каунти, Калифорния. О. К., както го наричат с любов местните.

Бяхме потеглили рано тази сутрин от Гълф Шорс, щата Алабама, където на плажа се намира моят ресторант „Капитан Роки“ и където и двамата живеем. Това пътуване беше донякъде почивка от... не съм сигурен от какво. Аз работя много малко. Управителката ми Карла Мартинес движи заведението, така че по съще-

ство имам нула задължения. Освен да се виждам с Никол и Пенкейк. Никол е моята приятелка, или каквото е там. Все още не сме решили какви сме. Да кажем, че тя ме харесва. Нали ви споменах? Всички ме харесват. Томи Джеферс, по прякор Пенкейк – Палачинката, – е най-добрият ми приятел. Още от времето, когато като деца тероризирахме целия квартал. И той обича да идва в „Капитан Роки“. Основно защото храната и напитките са му безплатни. Господи, как яде това момче. Изяжда ми печалбите. Ако има такива. Не съм съвсем сигурен, защото Карла почти никога не ми казва дали е така. Кое то не ме притеснява особено, защото ресторантът винаги е пълен. Освен това двамата с нея си делим приходите, така че, ако губехме пари от него, тя сигурно щеше да ми каже.

Освен че е интелигентна и секси, и понякога хаплива, Никол пише сценарии. Това беше другата причина да пътуваме до Западното крайбрежие. Снимките на новия ѝ филм трябваше да започнат след три седмици. Предишните ѝ два сценария бяха екранизирани с минимални средства – независими продукции, които успяха да стигнат само до екраните на няколко малки филмови фестивала. Този щеше да бъде на съвсем друго ниво. Продуцираше го чичо ѝ Чарлс Балфур, филмов продуцент от най-висока класа и президент на компанията „Риджънси Глобал Продъкшънс“, наричана накратко РПГ. Той е двигателят на сериала „Космически приключения“, който му донесе приходи в размер на няколко милиарда долара. Точно така, с девет нули.

Двамата с чичо Чарлс се познаваме отдавна. Всъщност никога не съм го виждал на живо, но съм прекарвал много вечери в дома, който притежава недалече от Гълф Шорс. Където живее Никол. Или поне където се намира обикновено.

Никол живее и в О. К., в един луксозен апартамент в Нюпорт Бийч, но рядко е там. През последната година – откакто сме заедно – тя пребивава основно в мегаиме-

нието на чичо Чарлс, съвсем близо до моя дом в Гълф Шорс.

– Тези места не са чак толкова тесни – каза Никол.

– Няма място за краката.

– Защото краката ти са дълги.

– А твоите не са ли?

Тя се засмя.

– Ако не ме лъже паметта, ти се представяш доста добре в тесни места.

Погледнах я, все едно исках да кажа: „Това ще се направи, че не съм го чул“.

Стюардесата се върна и пак се усмихна.

– Искате ли нещо друго?

Погледът ѝ се задържа по-дълго върху мен. Според табелката на униформата тя се казваше Мериан.

– Мисля, че нямаме нужда от нищо – отвърнах аз, като се усмихнах на свой ред.

Тя продължи по пътеката между седалките.

Никол ме сръга с лакът в ребрата.

– Видя ли? Какво ти казах?

– Може би само ме използва, за да се добере до теб.

– Може би. Сигурно трябва да се радвам, че ти се диш до пътеката – добави Никол.

– Пенкейк е по-добър в блокадите. Има подходящото телосложение за това.

– Според мен в тази ситуация и ти ще свършиш работа.

През арката към бордовата кухня видях как Мериан взе микрофона от стойката на стената. Тя ме погледна и се усмихна. После съобщи, че ще кацнем след трийсет минути, така че може би е добра идея сега да използваме тоалетната за последно.

– Мисля, че иска да те вкара в клуба на хората, които са правили секс в самолет – обади се Никол.

– Просто си върши работата.

– Гореспоменатата тоалетна е точно зад гърба ѝ. На мен ми приличаше на покана.

– Може да притесним пилотите – казах аз. – Освен това, като стана дума за тесни места, там няма да има пространство за маневриране.

– Все ще е повече, отколкото на предната седалка на колата ми.

Никол кара мерцедес SL кабрио. Неведнъж или дважд, или трижд – обожавам тази дума – сме гледали залеза от предната седалка до шофьора, като Никол е седяла удобно в скута ми.

– Може да пробваме на последния ред – предложи тя. – Да видим дали ще се справим.

– Момчетата от службата за безопасност на транспорта ще ни щракнат белезниците в момента, в който слезем от самолета.

– Толкова си скучен.

– Почакай да стигнем у вас.

– Приятелката ти идва насам – кимна Никол към бордовата кухня. – Май иска да ти вземе телефона.

Вдигнах поглед към Мериан, която се приближаваше с лист хартия и химикалка в ръка.

– Не искам да ви притеснявам – каза тя. – Но дали ще ми дадете един автограф за сина ми? Той е голям почитател на бейзбола.

Явно не искаше да ми вземе телефона.

Това още ми се случва от време на време. Все порядко с всяка изминала година от времето, когато играех в професионалната лига. Но е приятно. Имам предвид, че да си стар бивш спортист все пак е по-добре, отколкото да си стар бивш *забравен* спортист.

– На колко е години? – попитах аз.

– На осем. Но сякаш е на трийсет – поклати глава тя. – Много по-зрял е от баща си. – Стюардесата се разсмя, преди да добави: – Понякога е такова глупаче.

– Всички мъже са такива – кимна Никол. – Съзряват само до четиринайсетата си година. Това е пределът на възможностите им.

Щях да кажа нещо в защита на мъжествеността си,

но те имаха числено превъзходство, бяха ме обградили и не успях да се сетя за остроумен отговор. Сигурно точно това искаха да демонстрират.

– На мен ли го казваш? – отговори Мериан и ми подаде листа.

– Как се казва синът ти? – попитах аз.

– Скот. Но му викаме Скоти.

– На какъв пост играе?

– Питчър и защитник между втора и трета база – обясни тя с грейнало лице. – Наистина е много добър.

Понечих да се подпиша на листа, но после казах:

– Имам нещо, което ще му хареса повече.

Издърпах с крак сака изпод седалката и го вдигнах в скута си. Отворих ципа и порових вътре, докато не намерих каквото ми трябваше. Една бейзболна топка.

Винаги нося в багажа си няколко бейзболни топки. Рядко с цел да ги надписвам за почитатели, а предимно да ги хвърлям по лошите. Като момчетата на Виктор Борков. Бейзболните топки са страхотни оръжия. Но не го казах на Мериан. Вместо това заявих:

– Винаги нося по няколко точно за такива случаи.

– Няма нужда – каза тя.

– За мен е удоволствие.

Надписах топката на Скоти и я подадох на стюардесата.

– Ще пощурее от радост – усмихна ми се тя още веднъж и кимна. – Много ви благодаря.

– Мисля, че току-що ѝ направи най-хубавия подарък днес – каза Никол, докато Мериан се отдалечаваше.

– И на Скоти, надявам се.

– Определено – съгласи се тя и ме улови под ръка. – Заслужаваш награда.

– Каква например?

– Обичайната.

Много си падам по обичайни работи.